

Întinericul descurajării (îngrijorării), după minunatul sfat al Sfântului Ioan Gură de Aur, trebuie să se risipească cu cererii și rugăciuni: astfel și fericitul David, acest mare și minunat bărbat, neconținut s-a folosit de aceste medicamente (rugăciuni) și prin ele s-a izbăvit din greutatea necazului. El spunea lui Dumnezeu: Necazurile inimii mele s-au înmulțit; din nevoile mele scoate-mă (Ps. 17, 18), ori din nou singur se îmbărbăta trezind întru sine gânduri cucernice: Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește în Dumnezeu că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeu meu (Ps. 42, 6 – 7).

Iată că prin pocăință, prin rugăciuni, prin lupta cu păcatele se izgonește descurajarea (grija de multe). La necaz, cei deznădăjduiți pentru nelegiuirile și răutățile săvârșite, pe care nu pot să le îndrepte, omul trebuie să-și amintească, că deznădejdea este mai înfiorătoare decât toate, chiar și decât păcatul neîndreptat. Pe cât de neîndreptat poate să fie la om, păcatul poate să fie iertat de Dumnezeu, ajunge numai să fie însoțit de o pocăință adâncă potrivită lui, care îndepărtează deznădejdea. „Cei ce păcătuiesc nu trebuie să deznădăjduiască – scrie Sf. Marcu Ascetul. Pentru că noi vom fi osândiți nu din pricina multelor noastre răutăți, ci de faptul că nu dorim să ne pocăim.” Iar Sf. Ioan Gură de Aur adaugă: „nu păcatul păgubește într-atâta cât deznădejdea”. Și pentru că deznădejdea este mai rea decât păcătuirea, și pe cât suntem mai păcătoși, niciodată nu trebuie să ne

descurajăm până la deznădejde. Pentru păcat există leac – iar aceasta este pocăința. Iar „leacul”, care-l oferă deznădejdea este lipsit de orice putere. Iuda demonstrează aceasta. Iată de ce dacă cădem în grija de multe (descurajare) pentru păcatele noastre, să alergăm să le mărturisim, și ne vom lecu. Aici ajută și ocupațiile duhovnicești, către sunt ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu citirea Vieților Sfinților, curatele, scurtele însă fierbințile rugăciuni, cântările duhovnicești și binefacerea. Osteneala trupească în asemenea cazuri este de asemenea foarte recomandată. Prin metode adecvate poate să se pună pe fugă grija de multe care a pătruns în sufletele noastre, și să pătrundă acolo razele bucuriei și nădejdi”.

(Arhim. Serafim Alexiev,
Izbăvirea de păcate. Tâlcuire la Rugăciunea
Sfântului Efrem Sirul.)

DESPRE LUMINA DUMNEZEIASCĂ

Cei care nu cred că Dumnezeu poate fi văzut ca o lumină mai presus de lumină, pentru că nu au experiat și nu au văzut cele dumnezeiești, ci afirmă că poate fi contemplat doar în chip rațional, se aseamănă cu orbii, care simțind numai căldura soarelui, nu cred celor cu vedere, atunci când spun că soarele e și luminos. Dacă încearcă orbii să învețe pe cei ce văd că soarele - cel mai luminos dintre toate cele care țin de lumea asta - nu e lumina, se fac de râsul celor care au vedere; la fel, cei care fac același lucru privitor la Soarele dreptății, care e deasupra tuturor, vor fi de plâns nu numai de cei ce văd duhovnicește, ci și de cei ce îi cred pe cei ce văd .

Lumina care luminează cu adevărat pe îngeri și pe oameni asemenea îngerilor este Însuși Dumnezeu, Care, fiind cu adevărat lumina negrăită, Se arată ca lumină și îi face lumină pe cei curați cu inima. De aceea se și numește El lumină, nu numai ca Cel ce alungă neștiința, ci și ca Cel ce e strălucirea sufletelor.

(Sf. Grigorie Palama, Despre lumină și luminarea *duhovnicească*)